

Sygn. akt V CSK 355/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa K. Spółki Komandytowej w K.

przeciwko D. K., E. K., P. Spółce z o.o. w K.

o ustalenie nieważności czynności prawnej i zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli ewentualnie o ustalenie bezskuteczności czynności prawnej i zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli ewentualnie o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 grudnia 2015 r., sygn. akt V ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanych D. K. i E. K. kwoty po 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), którą uzasadnił naruszeniem przez Sąd Apelacyjny przepisów tożsamyh z tymi, których naruszenie zarzucił w ramach podstaw kasacyjnych, to jest art. 58 § 1 i 2 k.c., art. 59 k.c., art. 422 w zw. z art. 415 k.c. oraz art. 232 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie powołanej przez powoda przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenie ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ., z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut

naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie zarzutów sformułowanych przez powoda w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie pozwala przyjąć, żeby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. Art. 232 k.p.c., wymieniony zarówno we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w obrębie podstaw kasacyjnych, nie dotyczy obowiązków sądu, lecz stron toczącego się przed nim postępowania, i wskazuje na okoliczności, które strony powinny wykazywać. Uznanie pewnej okoliczności przez sąd za niewykazaną nie może być działaniem naruszającym art. 232 k.p.c. Ocena czynności prawnej w kontekście zasad współżycia społecznego wymaga uwzględnienia okoliczności ustalonych w konkretnej sprawie, po zidentyfikowaniu treści, jaką należy przypisać tej klauzuli generalnej w rozważanych relacjach społecznych i prawnych. Sądy *meriti* wyjaśniły, z jakich przyczyn uznały wiarygodność powoda za zabezpieczoną w tym stopniu, że czynność pozwanych nie mogła być uznana za krzywdzącą powoda i wyrządzającą mu szkodę. Ocena ta niewątpliwie nie jest wadliwa w sposób oczywisty.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., oraz – co do kosztów postępowania – art. 98, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804), Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.